

Gárdián Gabriella

MESÉK ANYÁTÓL

Gárdián Gabriella

MESÉK ANYÁTÓL

Kiadta a Publio Kiadó Kft.,
9178 Hédervár, Kont István utca 2.
publio.hu

Felelős kiadó: Alcser Norbert ügyvezető igazgató
ISBN: 978-615-103-001-1
Szöveg © Gárdián Gabriella, 2024
Borító© Publio Kiadó Kft., 2024
Szerkesztő: Kónya Orsolya
Korrektúra: Vörös Eszter

Az új szoba

Apu lassított a ház előtt.

Egymásra néztek anyuval, mosolyogtak, megfogták egymás kezét, és beparkoltak az új ház elé. Lili a hátsó ülésről izgatottan figyelte a környéket. Öcsi elszenderedett, ahogy az autóban mindig.

Régóta beszélgettek már róla, hogy új városba és új házba költöznek, és addig olyan távolinak és hihetetlennek tűnt, de ma megtörténik.

Emeletes ház udvarral, nagyon szép. Van kert végre, ahol a gyerekek a kis bokrok között majd tudnak bújócskázni és szaladgálni. Lili már el is képzelte, hogy kis tóban halacskái lesznek. A kis virágoskertben még csak pár árva szál virág nyiladozott, de ahogy anyu behunyta a szemét, látta a sok-sok tarka virágot.

Hinta és egy kis homokozó is van, amit azonnal birtokba is vettek.

Anyu felemelte Öcsit, miközben megfogta Lili kezét
– Gyertek, megmutatom a szobákat – mondta, és felmentek a lépcsőn.

Anyu viccelődött közben, de Lilinek fura érzése volt. Izgatottság talán.

A kisebb szoba lett Öcsié, már kékre is volt festve, bent volt az ágya és a játéka is, noha még csak dobozokban, zsákokban.

Lili szobája halvány rózsaszín volt, a bútorok is, a fal is, de a legjobban az új, dzsungeles ágyneműje tetszett neki. Nevetve belevetette magát az ágyba, és egész jól érezte magát itt.

Telt a nap, alaposabban körülnéztek, anyu és apu pakolászott, Lili Öcsivel játszott, és jól el is fáradtak. Eljött a fürdés és a lefekvés ideje. Az esti mese és az esti puszi után anyu a szokásos módon kiosont a félig alvó Lili mellől, Öcsihez is bekukucskált, és nagyot nyújtózva végre ő is aludni indult.

Lili félig aludt, nehezek is voltak a szemhéjai – egészen addig, amíg anyu kiment a szobából. Attól kezdve kirepült az álom a szeméből, és felváltotta a félelem. Bebújt a takarója alá, és nem is mert kikukucskálni... majd hirtelen kipattant az ágyból, és szaladt anyuékhöz.

– Anyu, apu... félek az új szobámban – pityergett.

Anyu, noha már nagyon fáradt volt, visszakísérte Lilit a szobájába, betakargatta, megnyugtatta.

– Nincs mitől félni – nyomott egy puszit a homlokára, és nagyokat ásítózva visszament aludni, óvatosan, hogy a nyirkorgó lépcső se zavarja meg az elalvást.

Lili újra bebújt a takaró alá. A lélegzetét is visszatartotta, amikor is egyszer csak meghallott egy vékonyka hangocskát.

– Szia, kislány! – cincogta valaki. Lili kíváncsian kinézett a takaró alól. Egy kisegeret pillantott meg. Érdekes módon, két lábon állt, és a mellső két lábát kézként használta. A legfurább a ruházata volt: a kék póló alól kilógott kicsit a pocija, a vállán pedig egy távcső lógott.

Lili önkéntelenül elmosolyodott.

– Szia! – köszönt, miközben kibújt a takaró alól, és felült az ágyban. Kíváncsian nézte a kisegeret, el sem hitte, mit lát.

– Lufi vagyok – mosolygott az egérke. – Amikor kicsi voltam, pufi voltam – magyarázta, mert látta, hogy Lili elmosolyodott a neve hallatán. – Miért bújtál a takaró alá?

– Mert nagyon féltem – válaszolta Lili.

– Hmm, és mitől? – kérdezte Lufi, és felugrott az ágyra Lili mellé. – De hiszen már tudom, mitől! Attól a tigristől ott! –

mutatott a dzsungeles ágyneműre. – Játsszunk kicsit – kérte Lufi. – Nincs még olyan késő.

Az ágyneműt az ágy fölé terítették a polc és a szekrény közé, az ágy lett a lombház, a padló a dzsungel.

Tigrisek és óriáskígyók hemzsegték körülöttük, majd bebújtak a lombházba, mert eleredt az eső. Kicsit beszélgettek.

– Lili, ki kellene menni, úgy látom, alábbhagyott már – kukucskált ki Lufi vizsgálódva.

– Mit szeretnél kint? – kérdezte Lili.

– Kint hagytam a távcsövet a mellettünk lévő fa ágára akasztva. Kellene.

– Hogy menjünk ki? – kérdezte izgatottan Lili. – Nyüzsögnek kint a tigrisek és a kígyók...

– A kígyók miatt ne aggódj, lassúak. A tigrisek eszén kell túljárnunk... – ötletelt Lufi izgatottan.

– Elcsalogatom őket – nevetett Lili. – Engem fognak követni, Te addig felkapod a távcsövet, és visszaszaladsz.

– Jó ötlet, de nem félsz? – mosolygott Lufi.

– Nem én! – nevetett Lili, és ezzel hopp, kiugrott a lombházból, és szaladt, fürgén átugrálta a kígyókat, a tigrisek pedig a nyomába eredtek.

